

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία . . . . . δε. 8.—

Ἑξάμηνος . . . . . > 4,50

Τρίμηνος . . . . . > 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία . . . . . φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος . . . . . > 5,50

Τρίμηνος . . . . . > 3.—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15, Ἑξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Δεκεμβρίου 1917

Ἔτος 40ον. — Ἀριθ. 3

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὡς τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Ὀκτωβρίου, ἔγειναν κι' ἡ ἀντένες, καὶ τὸ τσιμποῦκι, καὶ τὰ κουπιά, καὶ τὰ καμάκια, κι' οἱ σκαλμοί. Ὅλα ἔτοιμα. Ἀποφασίσθηκε τότε νὰ δοκιμάσουν τὸ πλοῖο γύρω στὸ νησί, γιὰ νὰ ἰδοῦν ὡς πόσο ἦταν καλοτάξειδο κι' ὡς πόσο μπορούσαν νὰ τὸ ἐμπιστευθοῦν.

Σαὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν εἶχαν παραμεληθῇ κι' ἡ ἄλλες ἐργασίες. Ἐπιδιώκοντες τὴν στάνη καὶ τὴν μεγάλωσαν μάλιστα, γιὰ τὰ κοπάδια αὐξήθηκαν ἀπὸ πολυάριθμα νεογέννητα, ποῦ ἔπρεπε νάχουν κι' αὐτὰ στέγη καὶ τροφή. Συχνὰ ἐπισκέψεις ἔκαναν οἱ ἀποικοὶ καὶ στὰ στρεῖδια τους, καὶ στὰ κουνέλια τους, καὶ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο καὶ στὸ μεταλλεῖο τοῦ σιδήρου, καθὼς καὶ σὲ μερικὰ ἀνεξερεύνητα ἀκόμη μέρη τῶν δασῶν τοῦ Φαρ-Ούέστ, ὅπου τὸ κυνήγι ἀφθονοῦσε.

Ἀνακάλυψαν ἀκόμη καὶ μερικά φυτὰ, ποῦ ἂν δὲν ἦταν πρώτης χρησιμότητος, μπορούσαν ὅμως νὰ προστεθοῦν στὴς φυτικὰς προμήθειες τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Ἦταν μερικὰ σκυροειδῆ, ἄλλα σὰν τοῦ Ἀκρωτηρίου, μὲ παχέια φύλλα φαγώσιμα, κι' ἄλλα μὲ σπόρους, ποῦ εἶχαν μέσα ἓνα εἶδος ἀλεύρου.

Στὴς 10 Ὀκτωβρίου, τὸ καΐκι ρίχτηκε στὴ θάλασσα. (*) Ὁ Πέγκροφ ἀκτινοβο-

λοῦσε. Ἡ καθέλκυσις ἐπέτυχε θαυμάσια.

Ἀρματωμένο τὸ καλόκτιστο πλοῖο, σπρώχθηκε ἀπάνω σὲ στρόγγυλα ξύλα ὡς τὴν ἀμμουδιά, ὅπου ἀνέθηκε σὲ λίγο ἡ θάλασσα καὶ τὸ πῆρε στὰ νερά της, ἐνῶ οἱ ἀπὸικοι καταχαρούμενοι χειροκρούσαν, καὶ μάλιστα ὁ Πέγκροφ, ποῦ δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ μετριοφροσύνη ἐς αὐτὴ τὴν περίστασι. Μὲ τὸ δίκηο του ὅμως καμάρωνε ὁ καλὸς ναύτης, γιὰτὶ ὄχι μόνον

κατασκεύασε τὸ καΐκι, ἀλλὰ κι' ἐπρόκειτο τώρα νὰ τὸ κυβερνᾷ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ καπετάνιου τοῦ παραχωρήθηκε ἀπὸ τὴν ἀποικία παμφερῶς.

Γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν καπετὰν Πέγκροφ, ἔπρεπε νὰ δώσουν τώρα στὸ πλοῖο του κι' ἓνα ὠραῖο ὄνομα. Κι' ὕστερ ἀπὸ πολλὰς προτάσεις, ποῦ συζητήθηκαν κι' ἀπορρίφθηκαν, ἔγεινε δεκτὸ τὸ ὄνομα «Καλότυχος» (Bonadventure), ποῦ ἦ-

ταν καὶ τὸ βαπτιστικὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ θαλασσινοῦ. (*)

Εὐθὺς ἄμα πηλάγωσε ὁ Καλότυχος, ἐφάνηκε ὅτι ἐστέκετο λαμπρὰ στὸ νερὸ κι' ὅτι μπορούσε νὰ ταξιδεύῃ χωρὶς κανένα φόβο. Ἐπειτα θὰ τὸν ἐδοκίμαζαν τὴν ἴδια μέρα μὲ ἀντοπλοῖα γύρω στὸ νησί. Ὁ καιρὸς ἦταν ὠραῖος, ὁ ἀνεμος ἀρκετὸς, ἡ θάλασσα ἡσυχὴ, προπάντων στὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ, γιὰτὶ ὁ ἀνεμος ἦταν βορειοδυτικὸς.

— Μπῆτε μέσα! ἐμπρός! ἐφώναξε ὁ καπετὰν-Πέγκροφ.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ προγευματίσουν πρώτα καὶ μάλιστα ἔχριναν καλὸ νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τρόφιμα, γιὰτὶ τὸ ταξεῖδι μπορούσε νὰ παραταθῇ ὡς τὸ βράδυ.

Ὁ Κύριος Σμιθ ἀνυπομονοῦσε ὅσο κι' ὁ Πέγκροφ νὰ δοκιμασθῇ τὸ σκάφος ἐκεῖνο, ποῦ αὐτὸς τὸ εἶχε σχεδιάσῃ, μολονότι κατὰ συμβουλήν τοῦ ναυπηγοῦ του, ἄλλαξε πολλὰ ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ σχέδιο. Ὅπως δὲποτε, ὁ μηχανικὸς δὲν εἶχε τὴν πεποίθησιν ποῦ ἔδειχνε ὁ Πέγκροφ, κ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ὠμιλοῦσε πιά γιὰ ταξεῖδι ὡς τὴ νῆσο Θαβὼρ, ἐνόμιζε ὅτι

(*) Τὸ ὄνομα Bonadventure συνειστέταται στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Ἀγγλία. Ἀντιστοιχεῖ ἀπάνω κάτω μὲ τὸ δικό μας Πανόχης ἢ Καλομοίρης. — Σ.τ.Μ.

(*) Ἦδε εἰκόνα προηγ. φύλλου
σελ. 13.

Ἦσαν ὁ Κύριος Σμιθ καὶ ὁ Νάβ...

είχε παρατήσει την ιδέα. Τόσο το καλλίτερο! Γιατί δεν θα του άρεσε καθόλου το μηχανικό, να ιδεί δυο ή τρεις από τους συντρόφους του να βγαίνουν στ' ανοικτά με το μικρό εκείνο καΐκι, που μόλις θα ήταν δεκαπέντε τόννων.

Στ' ης δεκάμισο, μπήκαν όλοι μέσα, ακόμη κι' ο Ζούπ, ακόμη κι' ο Τόπ. Ο Νάβ κι' ο Χάρμπερτ σήκωσαν την άγκυρα, που δάγκανε τον άμμο εκεί κοντά στο στόμιο της Εὐχαριστίας, άνοιξαν το πανί, ή σημαία της «πολιτείας Δίγκολν» κυμάτισε στο κατάρτι κι' ο «Καλότυχος» του πλοίαρχου Πέγκροφ ξεκίνησε για το πρώτο του ταξίδι.

Σε λίγο βγήκε από τον όρμο της Ενώσεως. Η ταχύτης του ως εδώ ήταν ικανοποιητική, μολοντί δεν είχε πρίμα τον καιρό. Υστερώτερα, αφού έκαμψε το άκρωτήρι του Ναυαγίου και το Άητο-νύχι, κι' εξακολούθησε να πλέη όσο το δυνατό πλησιέστερα στην ακτή. Ο Πέγκροφ βεβαίωθηκε ότι έτρεχε καλά, ότι αντιστέκονταν στο ρεύμα κι' ότι μπορούσε να τα καταφέρει και με τον άέρα μπροστά. Οι επιβάτες του ήταν καταγοητευμένοι. Είχαν πια ένα πλοίο που, όσο μικρό κι' αν ήταν, μπορούσε να τους υπηρετήσει σε μια περίσταση. Και με τον ήρατο εκείνο καιρό, με τον κατάλληλο άνεμο, ο θαλάσσιος τους περίπατος ήταν απολαυστικώτατος.

Έπειτα ο Πέγκροφ προχώρησε και στ' ανοικτά, τρία ως τέσσερα μίλλια από την ακτή, ξεκινώντας από το πόρτο-Μπαλλόνι. Το νησί τότε παρουσιάστηκε στους ταξιδιωτές ολόκληρο και διαφορετικό στην όψη, με το ποικίλο πανόραμα της ακτής του από το Άητονύχι ως τη Σάυρα, με της καταπράσινες άκροδασίες του και με τον ψηλό εκείνο Φραγκλίνο που κυριαρχούσε στο σύνολο και που ή κορυφή του άσπριζε από λίγα χιόνια.

— Τι ώρα! έφώναξε ο Χάρμπερτ.
— Ναι, το νηάκι μας είχε ώρατο και καλό, άποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Τάχαπώ, όπως άγαπούσα άλλη φορά τη θάλασσά μου! Μας δέχθηκε φτωχούς, στερημένους απ' όλα, δυστυχισμένους ναυαγούς. Τώρα όμως τί μας λείπει;

— Τίποτα, καπετάνιε, τίποτα! άποκρίθηκε ο Νάβ.

Κι' οι δυο τους ζητωκραύγασαν δυνατά το καλό νηάκι, που δείχθηκε τόσο φιλόστοργο στα πέντε του παιδιά, που τούπεσαν από τον ουρανό...

Σ' αυτό το διάστημα, ο Γεδεών, άκουμπισμένος στη βάση του καταρτιού, έσχεδιάζε το πανόραμα που είχε μπροστά του.

Ο Κύρος Σμίθ ενύπταζε σιωπλός.

— Λοιπόν, κύριε Σμίθ, τον ρώτησε άξαφνα ο Πέγκροφ, πώς σας φαίνεται το πλοίο μας;

— Καλά τα καταφέρει, άποκρίθη ο μη-

χανικός. Δεν πρέπει να έχουμε παράπονο.

— Ώρα! Και τώρα νομίζετε πως θα μπορούσε να επιχειρήσει και πιο μακρινό ταξίδι;

— Σαν τί ταξίδι, Πέγκροφ;

— Ός τη νήσο Θαδώρ, παραδείγμα-τος χάρι.

— Ηαί! τα ίδια! έκαμε ο μηχανικός. Άκουσε, φίλε μου. Και μακρότερα αν ήταν ανάγκη να πάμε, δεν θα έδισταξα να έμπιστευθώ τον «Καλότυχον» και τον καπετάνιο του. Άλλα χωρίς ανάγκη, θα σας έδλεπα με λύπη μου να φεύγετε, έστω και για τη νήσο Θαδώρ.

— Πάντα θέλει κανείς να γνωρίζει τους γειτόνες του! είπε ο ναύτης, που έπέμεινε, βλέπετε, στην ιδέα του. Η νήσος Θαδώρ είναι γειτόνισσα κι' ή μόνη μάλιστα που έχουμε ή ευγένεια απαιτεί να της κάμουμε τουλάχιστο μια βίζιτα!

— Μπράβο! έφώναξε ο Σπίλεττ' ο Πέγκροφ, βλέπω, έχετε απέξω τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς!

— Δεν ξέρω απέξω τίποτα! άποκρίθηκε ο ναύτης, πειραγμένος λιγάκι που ο μηχανικός αντιστέκετο στα σχέδιά του.

— Συλλογίσου, Πέγκροφ, υπέλαβε ο Κύρος Σμίθ, ότι δεν μπορείς να πές μόνος σου στη νήσο Θαδώρ.

— Ένας σύντροφος μου φθάνει.

— Έστω, ένας, και σύ δυό... Όστε από πέντε άποίκους, ή άποικία θα έκινδύνευε να στερηθί τους δύο.

— Όχι από πέντε, άποκρίθηκε ο Πέγκροφ, από έξη. Εξεγνάτε τον Ζούπ;

— Από έπτα λοιπόν! έφώναξε ο Νάβ. Γιατί κι' ο Τόπ αξίζει όσο κι' ο Ζούπ.

— Τελοςπάντων, υπέλαβε ο Πέγκροφ, δεν υπάρχει κίνδυνος, κύριε Σμίθ.

— Μπορεί! σου ξαναλέγω όμως, ότι θα ριψοκινδυνεύατε χωρίς ανάγκη, άδίκως και παραλόγως.

Ο πεισματάρης δεν άποκρίθηκε τίποτε, για να σταματήσει εδώ ή συνομιλία, άποφασισμένος να την ξανανοίξει άλλη φορά. Δεν έφρανιζέτο όμως, ότι κάποιο περιστατικό θα ήρχετο γρήγορα προς βοήθειά του και θα μετέβαλλε σε πράξι φιλανθρωπίας εκείνο που έθεωρείτο τώρα άπλη ήδιοτροπία του θαλασσινού.

Αφού στάθηκε κάμποσο στάνοικτά, ο Καλότυχος ξαναπλησίασε την ακτή, διευθυνόμενος προς το Πόρτο-Μπαλλόνι. Ο μικρός αυτός κόλπος θα ήταν το όρμητήριο του καΐκιού κι' έπρεπε να γυμνασθή και με μπαινοβγαίνη, ανάμεσα στις σύρτες και στους σκοπέλους.

Ο Καλότυχος μόλις απέιχε τώρα μισό μίλλι από την ξηρά. Η ταχύτης του είχε ελαττωθί πολύ, γιατί ο άνεμος, άδυνατισμένος, μόλις έφούσκωνε το πανί του κι' ή θάλασσα, σαν το γιάλι, μόλις έδω κι' εκεί έρρυτιδώνετο.

Ο Χάρμπερτ έστέκετο στην πρύμη, για να δείχνει τον δρόμο ανάμεσα στα στε-

νά, όταν ξαφνα τον άκουσαν να φωνάζει.

— Δεξιά, Πέγκροφ, κάμε δεξιά!

— Τί είναι; άποκρίθηκε ο ναύτης σηκωνόμενος. Καμιά ξέρα;

— Όχι...στάσου... έκαμε ο Χάρμπερτ, με συγκινημένη φωνή λιγάκι δεξιά...άκομη λιγάκι...στάσου!

Και μιλώντας έτσι, ο μικρός, ξαπλωμένος με την κοιλά στην κουπαστή, βούτηξε γρήγορα το χέρι του στη θάλασσα και το έτράβηξε με όρμη.

— Ένα μπουκάλι! έφώναξε.

Πραγματικώς, κρατούσε μια γιάλη κλειστή, που την είχε ψαρέψι εκεί, λίγες όρουγες μακριά από την ακτή.

Ο Κύρος Σμίθ την έπηρε.

Χωρίς να πη τίποτα, την έξεβούλωσε κι' έβγαλε από μέσα ένα υγρό χαρτί, που έγραφε αυτά τα λόγια:

«Ναυαγός...Νήσος Θαδώρ: Α. Μ. 1530.—Ν.Π. 370 11'».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Αποφασίζεται το ταξίδι.—Υποθέσεις και προετοιμασίες.—Πρώτη νύκτα.—Δεύτερη νύκτα.—Η νήσος Θαδώρ.—Έρευνες στην άκροαλία.—Έρευνες στα δάση.—Κανένας!—Ζώα.—Φυτά.—Μια κατοικία.—Ακατοίκητη.

— Ένας ναυαγός! έφώναξε ο Πέγκροφ έρημος, λίγα μίλλια μακριά μας, 'ς εκείνη τη νήσο Θαδώρ!... Ά, κύριε Σμίθ! δεν πιστεύω να μην έπιδοκιμάζετε και τώρα το σχέδιο του ταξιδιού;

— Όχι, Πέγκροφ, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμίθ και θάναχωρίσετε το γρηγορώτερο.

— Άδριο κιόλα.

— Άδριο.

Ο μηχανικός κρατούσε ακόμη το χαρτί που είχε τραβήξει από τη γιάλη. Το παρατήρησε λίγες στιγμές κι' έξακολούθησε:

— Από αυτό το χαρτί, από τον τρόπο που είναι γραμμένη ή σημείωσι, μπορούμαι να συμπεράνω, ότι ο ναυαγός της νήσου Θαδώρ είναι πρώτα-πρώτα άνθρωπος που γνωρίζει καλά τα ναυτικά. Το πλάτος και το μήκος που γράφει, είναι ακριβώς εκείνα που βρήκαμε και 'μείς για τη νήσο Θαδώρ, έπειτα, θα είναι Άγγλος ή Άμερικανός, αφού ή σημείωσί του είναι γραμμένη άγγλικά.

— Λογικώτατο, άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ. Η παρουσία αυτού του ναυαγού έξηγει και το κιβώτι που βρήκαμε στ' άκρογιάλι μας. Έγινε ναυαγίο, αφού υπάρχη ναυαγός. Όσο γι αυτόν, όποιος κι' αν είναι, είναι πολύ γερός, αφού ο Πέγκροφ είχε την ιδέα να κατασκευάσει πλοίο και να το δοκιμάσει σήμερα μάλιστα, γιατί μια μέρα άργότερα, ίσως αυτό το μπουκάλι θα έσπαζε στους σκοπέλους.

— Άλήθεια, είπε ο Χάρμπερτ, για την τύχη του πέρασε από 'δώ ο «Καλότυχος» τη στιγμή που το μπουκάλι έπλεε ακόμη.

— Κι' αυτό δεν σου φαίνεται παράξενο; ρώτησε τον Πέγκροφ ο Σμίθ.

— Αυτό μου φαίνεται μόνο τυχερό, άποκρίθηκε ο ναύτης. Τί παράξενο βλέπετε σεις, κύριε Σμίθ; Κάπου θα έφτανε βέβαια αυτό το μπουκάλι κι' έδω λοιπόν όπως κι' άλλου. Δεν είν' έτσι;

— Ίσως έχετε δίκιο, Πέγκροφ, άποκρίθηκε ο μηχανικός και όμως...

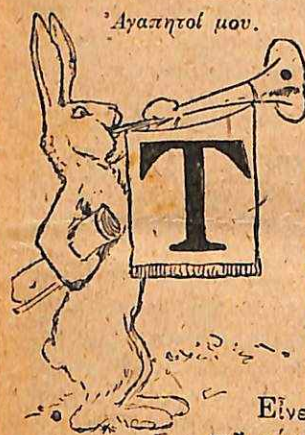
— Μα είναι τίποτα που να μαρτυρή ότι αυτό το μπουκάλι έπλεε πολύν καιρό στη θάλασσα; ρώτησε ο Χάρμπερτ.

— Τίποτα, άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ' απεναντίας το χαρτί φαίνεται φρεσκογραμμένο. Τί λέτε, κύριε Σμίθ; (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Αγαπητοί μου.

ΗΝ περασμένη Παρασκευή, στο Δημοτικό Θέατρο, δόθη κε για πρώτη φορά το «Δαχτυλίδι της Μάννας», μελοδραματόυ κ. Μανώλη Καλομοίρη. Είναι το δεύτερο που κάνει ο συνθέτης αυτός ύστερ' από τον «Πρωτομάστορα». Άλλα όπως και τοῦτο, κι' εκείνο θεωρήθηκε γεγονός σημαντικό, σταθμός στην ιστορία της μουσικής μας, γιατί ο Καλομοίρης είναι ο πρώτος που έπεχείρησε να γράψι ελληνική μουσική. Κι' άλλοι έλληνες συνθέτες, μαζί μ' αυτόν ή πρωτίτερα, έγραψαν μελοδράματα, όπερέττες, συμφωνίες, ή απλά τραγούδια. Η μουσική τους όμως είναι ξένη, —ιταλική, γαλλική, γερμανική,—και μόνο κάπου-κάπου το ελληνικό χρώμα παρουσιάζεται 'ς αυτή. Άπεναντίας, στη μουσική του κ. Καλομοίρη, από τα μελοδράματα του ως τάπαρ του τραγούδι, το ελληνικό χρώμα κυριαρχεί. Αυτό είναι το σύστημά του: Να παίρνη ελληνικές μελωδίες, ελληνικά μοτίβα και να τα ξαναπλάθι με τους κανόνες της παγκόσμιας, να πούμε, τέχνης ή και να δημιουργή καινούργια, ανάλογα μ' αυτά. Έτσι ή συνθέσεις όλες του Καλομοίρη ξεχωρίζουν. Είναι μια μουσική σφα τεχνουργημένη, αλλά ντόπια, ρωμαϊκή. Μ' ελληνική έμπνευσι, μ' έλ-

ληνικό χρώμα. Την άκουσ, και πολλές φορές δεν ξέρεις αν μια μελωδία είναι του λαού ή του συνθέτη.

Και για νανε τέτοια ή μουσική του, ο Καλομοίρης κάνει κι' εν άλλο σπουδαίο: Μελοποιεί ή δημοτικά τραγούδια αὐτούσια, (σαν την περίφημη εκείνη «Κατάρα») ή τραγούδια και δραματικά έργα έλλήνων ποιητών που έχουν επίσης το ελληνικό χρώμα ζωηρό. Παραδείγματος χάρι, έχει μελοποιήσει ως τώρα ένα πλήθος ποιήματα του Κωστή Παλαμά και του Άλεξ. Πάλλη. Ο «Πρωτομάστορας» πάλι είναι άπάνω 'ς ένα δράμα του Καζαντζάκη στηριγμένο στο γνωστό δημοτικό τραγούδι του Γεωργίου της Άρτας. Τέλος το «Δαχτυλίδι της Μάννας» είναι ένα δράμα του Καμπύση, το πιο ποιητικό αυτού του συγγραφέα, αλλά και το πιο χαρακτηριστικά ρωμαϊκό.

Και όμως, αυτή ή τόθο ελληνική, ή τόσο ρωμαϊκή μουσική δεν ένθουσιάζει ακόμη τους Ρωμηούς! Ο λαός; είναι πάρα πολύ τεχνική για να την καταλαβαίνει. Οι άνεπτυγμένοι; Προτιμούν, φαίνεται, την ξένη μουσική που συνήθισαν ως τώρα στα θεάτρα, και στα κοντσέρτα. Έκείνο το βράδυ ίσα-ίσα που παίζονταν το «Δαχτυλίδι της Μάννας», άκουσα ένα νέο από μεγάλη οικόγένεια, που οι πάπποι του έδρασαν στην Έπαναστάσι με φουστάνελλες, τσαπράζια και μιλίονια, να λέη: «Δεν μ'άρεσει ή μουσική του Καλομοίρη! Δεν μπορώ νακούω όλο κι' άμανεδες!» Με το «άμανέδες» έχαρκτηριζε, βλέπετε, το ανατολίτικο εκείνο χρώμα,—άλλο πράγμα από το ραγκικό, το δυτικό,—να πούμε,—που τόχει ή ρωμαϊκή μουσική, όπως το είχε κι' ή βυζαντινή κι' ή αρχαία ακόμη ελληνική. Είναι το έντικόν χρώμα. Το αϊώνιο, ολωσδεόλου, διαφορετικό από το τουρκικό των άμανέδων, αφού υπήρχε πριν φανούν Τούρκοι στην Ελλάδα. Έτσι, ο νέος, ο άπόγονος των ήρωικών Τουρκομάχων, ώμολογούσε ότι δεν υποφέρει την εθνική του μουσική κι' ότι του φαίνεται...τουρκική!

Το ίδιο δεν γίνεται και με την εθνική γλώσσα; Πόσοι και πόσες δεν ήθελαν να την άκούσουν, πως ήταν τάχα «ή γλώσσα της δουλείας», ή κι' όλωσδεόλου τουρκική, επειδή έχει κάμποσες ρίζες τουρκικές! Άλλά, όπως ή εθνική γλώσσα είναι σήμερα άνεκτη, και σε πολλούς άρέσει, και πολλούς τους ένθουσιάζει, έτσι θα γίνη κι' ή εθνική μουσική. Ο Καλομοίρης τεχνουργεί ή μουσική του λαού, την δημοτική μουσική, άπαράλλακτα όπως οι ποιητές κι' οι πεζογράφοι μας τεχνουργούν ή γλώσσα του λαού, τη δημοτική γλώσσα. Άν σήμερα, ο λαός δεν την καταλαβαίνει, γιατί ή μουσική του Καλομοίρη, είπαμε,

είνε πολύ τεχνική και δύσκολη,—κι' αν οι άνεπτυγμένοι μας την άντιπαθούν σαν κακομαθημένοι από τη φράγκικη, θα έλθη όμως ήμέρα που κι' ο λαός θα ύψωθί 'ς άνώτερο αισθητικό επίπεδο, κι' οι άνεπτυγμένοι μας θα γίνουν...πιο άνεπτυγμένοι. Όπως, π.χ., είναι σήμερα εκείνοι οι λιγοστοί, οι διαλεκτοί, που ή μουσική του Καλομοίρη τους ένθουσιάζει.

Άρα γε και 'ς αυτούς όλους άρέσει κατάβαθα; Μήπως τους εύχαριστεί περισσότερο μια ξένη μελωδία, από κείνες που συνήθισαν νακούνε κι' από ξένους μουσικούς κι' από δικούς μας; Μήπως βρίσκουν την μουσική του Καλομοίρη κάπως μονότονη, κάπως βαρειά, κάπως κουραστική, προπάντων για το άσυνειθιστό; Καθόλου άπίθανο! Έγώ τουλάχιστο, όμολογώ, ότι αν πολλά μέρη της μουσικής αυτής μ' ένθουσιάζουν άληθινά, μπαίνουν στη ψυχή μου βαθύτερα και μ'άρεσουν περισσότερο από τα φράγκικα, άλλα όμως με παρα-ζαλίζουν και με κουράζουν. Άλλά ποτέ δεν θα πώ: «ούφ! τί άμανέδες!» Όπως δεν το λέγουν κι' οι διαλεκτοί που σας είπα, κι' ως δυσφορούν κι' αυτοί, από μέσα τους, κάποτε σαν κι' έμέ. Και γιατί; Γιατί εκείνο που μας ένθουσιάζει προπάντων, είναι ή προσπάθεια, ή ιδέα, το σύστημα, ο σκοπός του συνθέτη: να δημιουργήση ελληνική μουσική, να βάλη με κόπο τα θεμέλια της. Και τα δύο του μελοδράματα τα βλέπουμε σαν όγκολίθους στα σκαμμένα απ' τον ίδιο θεμέλια του Παλατιού. Έτσι κι' άλλοτε, όταν δεν μας άρεσε, όταν μ'ε-κούραζε ή βαρεία πεζογραφία κανενός δημοτικιστή, λέγαμα: «Δεν πειράζει. Το π'αν είναι ή ιδέα. Αυτός άγωνίζεται να δημιουργήση μια εθνική φιλολογική γλώσσα!» Κι' ο Καλομοίρης άγωνίζεται να δημιουργήση μια εθνική τεχνική μουσική. Τα έργα του είναι από εκείνα που πρέπει να τάχαπομε και να τα ύποστηρίζουμε. Η ιδέα πρέπει να προοδεύη. Κι' έτσι, μια μέρα, είτε από τον ίδιο τον συνθέτη, είτε από άλλους που θα τον συνεχίσουν, θα έλθουν και έργα, που θα μ'ε άρέσουν πέρα-πέρα και θα μ'ε ένθουσιάζουν αυτά τα ίδια, κι' όχι μόνο για τον σκοπό. Τότε θα έχουμε «εθνική μουσική», που είναι κάτι σπουδαίο, τότε θα βλέπουμε το Παλάτι της, που θεμελιώνεται τώρα,—τελειωμένο και λαμπρό.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΥΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Γιατί ο κυνηγός, που ελάτρευε το σκυλί του, έγεινε μανιώδης, χύθηκε μ' ένα μαχαίρι κ' επλήγωσε τον Βλάσκο στο πρόσωπο. Δεν τον τουφέκισε, για να μη τον σκοτώσει· αλλά κι' η μαχαίριά του τον κατάφερε, ήταν καλή. Να τι δεν θα συγχωρούσε ποτέ ο κακούργος στον κυνηγό. Κι' αν ήθελε να το ξεχάσει, δεν θα τον άφρινε το ταπεινωτικό εκείνο σημάδι, που τούμεινε από τότε 'ς το κάτω χέλος.

Χίλιες φορές είπα του Πιέρρου. επρόσθεσε ο ξενοδόχος, να φυλάγεται απ' αυτόν τον αγριάνθρωπο, που άλλο δεν θα γυρεύει παρά να τον εκδικηθεί. Πάντα όμως μου άπαντα πως αυτός ξέρεει κ' έχει πάρη τα μέτρα του καλά. Δεν βαρύνετε! Εγώ λέω, ότι καμιά μέρα, θα δεχθώ στην πλατή τη θανάσιμη σφαίρα. Ω, είναι κακός ο Ρουβ Βλάσκος!... Θα τούλθην ή τουφεκιά, όταν δεν θα την περιμένω ο κύρ Λεμπόν, το στραβόξυλο!...

Η προφητεία αυτή έμελαγχόλησε αρκετά τους νεαρούς Άγγλους. Άλλά ένα θαυμάσιο, μετά την βροχή, ήλιο-βασιλέμμα, που προμηνούσε λαμπρό καιρό για την άλλη μέρα, τους ένθουσιασε πάλι και τους έκαμε να ξεχάσουν τη μελαγχολική έντύπωσι του απογεύματος.

Και πραγματικώς, η υπόσχεσις που τους είχε δώσει ο ήλιος, κρατήθηκε κι' η επομένη ξημέρωσε θαυμασία. Ο ουρανός δεν είχε ούτε ένα σύννεφο.

Τα παιδιά έσηκώθηκαν πρωί. Έλογαζιαν να κάμουν με το θεό τους μια έκδρομή που άξιζε τον κόπο. Ντύθηκαν γρήγορα και του το επρότειναν, την ώρα που προγευμάτιζαν μαζί του. Άλλ' ο στρατηγός αποκρίθηκε ότι είχε να γράψη μερικά βιαστικά γράμματα, για να προσθάση το μεσημεριό ταχυδρομείο, και γι' αυτό δεν μπορούσε να βγῇ έξω το πρωί.

— Άς είναι όμως, επρόσθεσε ο καλός θεός· πηγαίνετε τεις, παιδιά. Δεν πρέπει να χάσετε αυτόν τον ωραίο καιρό. Μπορείτε να κάμετε μόνοι σας ένα καλό περίπατο ως το μεσημέρι. Και θα γυρίσετε, έλπίζω, να ράτε με περισσότερη όρεξη.

Κι' ο στρατηγός εγέλασε δυνατά για το άστείο που είπε. Είχαν ανάγκη, βλέπετε, οι άνεμοί του να κάμουν περίπατο για να τους ανοίξη την όρεξη! Αυτή ήταν πάντα άνοικτη.

«Βοήθεια!»

Ο Δοναλδ κι' ο Δάγκλας Γκρέυ βγήκαν και πήραν τον δρόμο του Κωτερέ. Περιπατούσαν εύθυμα, με βήμα ζωηρό και γοργό. Σε λίγο θάβηκαν στο άλλο χωριό, στον Πιερερετίτη. Η έξοχη έγινετο ολοένα πιο άγρια, πιο έρημη. Ένας χωριάτης μ' άσπρα μαλλία, φορτωμένος ένα πελώριο δερμάτι ξύλα, πέρασε από κοντά τους, τους έχαιρέτησε και τούς είπε:

— Για που, παλληκάρια μου; Θα κάνετε φρόνιμα να μη ξανοιχτήτε πολύ 'ς αυτά τα μέρη, γιατί ξέρετε, τα βουνά μας έχουν λύκους τον χειμώνα. Χτες το βράδυ μάλιστα, τους άκουσα να ούρλιάζουν κοντά στο σπίτι μου.

— Ευχαριστούμε, γέρο, αποκρίθηκαν τα παιδιά. Θα προ-σέγουμε.

Κι' εξα-κλούθησαν τούτο τον χωριό να δώσουν μεγάλη σημασία στη συμβουλή του γέρου χωριάτη.

«Έξακολουθούσε να κτυπά...»

Περνούσαν τώρα από το φαράγγι. Λίγο-λίγο ο τόπος έσκοτεινιάζε, γιατί τα πανύψηλα βουνά δεν άφριναν τον ήλιο να ρίχνη της ακτινές του ως εκεί-κάτω. Χωρίς αρκετό φῶς, χωρίς θερμότητα, μέσα στο αιώσιο εκείνο δειλινό, τα δέντρα, χαμπούρικα και διαστραμμένα, έπαρναν τα πιο άλλόκοτα σχήματα κι' οι απόκρημνοι βράχοι έφαίνοντο πιο ζοφεροί. Κάθε τόσο, κάποιος από τους πελώριους εκείνους πέτρινους όγκους ξεκολλούσε και κατακυλούσε με κρότο ροβερό ως τα βάθη μιας άβυσσου, όπου ένας άθώρητος χειμάρρος βροντούσε άκατάπαυστα, περνώντας από σπηλιές σκοτεινές. Όταν όμως γύριζαν πίσω τους, ο Δοναλδ κι' ο Δάγκλας έκθαμβοι για τη ζωηρή αντίθεσι, μπορούσαν να βλέ-

πουν ακόμη την καταπράσινη κοιλάδα που είχαν άρση, ήλιόλουστη σαν άνοιξη-ατική.

Τα παιδιά απόλαμβάναν την ωμορφιά της μαγευτικής αυτής σκηνογραφίας. Η ιδέα ότι ήταν σαν χωρισμένοι από το επίλοιπο των ζωντανών ανθρώπων, τους έγέμιζε χαρά και συγχρόνως τους προξενούσε τρόμο, κι' αυτόν ήδονικό.

Άξαφνα, είδαν μπροστά τους ένα στύλο με μια πινακίδα. Και στην πινακίδα εδιάβασαν αυτήν την έπιγραφή: «Στο Ένοδοχείο των Βουνών, στο Κωτερέ, οι ταξιδιώται θα εύρουν την μεγαλειτέρα περιποίησι και τιμάς λογικάς».

Τότε, τα πτερά του νεανικού των ένθουσιασμού εδιπλώθηκαν. Ο Δάγκλας μάλιστα έκαμε ένα μορφασμό σαν να κατάπιε γιατρικό. Και για να πεισθούν καλλίτερα, ότι δεν ήταν όλωσδιόλου στην Έρημο, μακριά από κάθε πολιτισμό, ο ήχος μιας κυνηγετικής σάλπιγγας ξύπνισε όλόγυρα όλους τους αντίπαλους και σε λίγο φάνηκε και τους προσπέρασε έν' άμαξάκι που τ' ώδηγούσε ένας χωριάτης με γαλάζια μπλούζα, τραγουδώντας δυνατά ένα λαϊκό τραγούδι.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

(Άραβικός μύθος)

Ο μανδύας κάποιου επισήμου μεγιστάνος είχε χαλάσει και εκάλεσε εις το παλάτι του τον Λαβακάν, τον έπιτηδειότερον της πόλεως ράπτην, και τον διέταξε να του διορθώση τον μανδύαν.

Ο Λαβακάν εξετέλεσε την διαταγήν και ήτοιμάζετο πλέον να επιστρέψη τον μανδύαν, άλλ' ο μανδύας τότεν του ήρρεσε, ώστε τον έφόρεσε, εκυττάχθη εις τον καθρέπτην και είπε:

— Με αυτόν τον κατάχρυσον μανδύαν θα φαίνωμαι τόσοσν ωραίος και μεγαλοπρεπής, ώστε κανένας μαγιστάν δεν θα μπορῇ να συγκριθῇ μαζί μου. Για τον κόσμο όλον, τον μανδύα δεν θα τον βγάλω από πάνω μου. Άς πιστεύση ο κόσμος, ότι είμαι κι' εγώ μεγιστάν και άς σκύβη να με προσκυνῇ κι' έμένα». Και καμαρωμένος, έγκατέλειψε το σπήτι του και β' ηκε στον δρόμο. Άφ' ού επεριπάτησε πολύ τέλος, εκουράσθη με τα τελευταία χρήματα που είχε, ήγόρασε ένα ψωράλογο και άνεχώρησεν όπου έβλεπαν τα μάτια του.

Δεν επέρασε πολλή ώρα, όταν τον κατάρθανει έριππος, έπáνω εις ένα μεγαλοπρεπές άλογο, ένας νεαρός ταξειδιώτης, με τον όποιον δεν ήργησε να φιλιωθῇ. Ο νέος ήτο πολύ καταδεκτικός και άπλοος και έμπιστευτικώς διηγήθη εις τον Λαβακάν, ότι λέγεται Όμαρ, ότι είναι υίός και διάδοχος του

σουλτάνου και ότι μεταβαίνει εις τον πατέρα του, κατόπιν μακράς, πολυετούς άπουσίας.

— Να σκεφθῇς μονάχα, — είπεν εις τον ράπτην, — ότι ο πατέρας μου ουδέποτε με είδε. Μόλις είχα γεννηθῇ, του προείπαν οι μάντιες, ότι, αν μείνω εις το πατρικόν μου σπίτι, θα με εύρη μεγάλη συμφορά. Διέταξε λοιπόν να με μεταφέρουν εις του θείου μου Έλφίβου, όπου έμενα μέχρι της χθές. Σήμερα άκριδώς συμπληροῦνται είκοσι χρόνια και τώρα πηγαίνω να συναντήσω τον πατέρα μου.

— Και πως θα πεισθῇ ο σουλτάνος ότι είσαι πράγματι υίός του; — ήρώτησεν ο Λαβακάν το βασιλόπουλο.

— Άπλούστατα, απεκρίθη ο ταξειδιώτης. Θα του δείξω αυτό το στίλετο και, αφού τον προσκυνήσω, θα του είπω: «Αυτόν που ζητείς, τον έχεις ενώπιόν σου». Έτσι είχαμε συμφωνήσει από την άρχη.

Και εζήλευσεν ο Λαβακάν τον Όμαρ και όταν, επελούσης της νυκτός, κατακουρασμένος ο Όμαρ άπεκοιμήθη, ο Λαβακάν υπέβηρεσε από τον κοιμώμενον το πολυτελές χιτζάρι, έκαβαλλίκευσε το άλογόν του και επήρε δρόμον σαν λαίλαψ.

Δεν εξεκουράσθη ούτε ήμέραν ούτε νύκτα, επροχώρει όλονένα και, τέλος, ίδου βλέπει μακράν εις την έρημον μίαν όασιν, εις την όποιαν ήτο στρατοπεδευμένος πλήθος πλουσίως ένδεδυμένων ίππέων. Πλησιάζας, δεν ήργησε να παρατηρήση μέσα εις το πλήθος, μεγαλοπρεπή, λευκογένειον γέροντα με μεταξωτόν μανδύαν, με σαρίκι κεντημένον με σαπρείρους και μαργαρίτας, και έμάντευσεν, ότι αυτός είναι ο σουλτάνος. Ο Λαβακάν επήδησε από το άλογον

και μετά σεβασμού προσκυνήσας τον γέροντα, του ένεχείρισε τον ακινάκην του Όμαρ και του είπε:

— Έκείνος τον όποιον άναζητείς εύρίσκεται ενώπιόν σου.

Ο γέρον μετá χαράς και μεγαλοφώνως ανέκραξε:

— Δόξα εις τον Άλλάχ, που μου έσωσε τον υιόν μου!

Και ήρχισε να κλαίη από εύτυχίαν, καταφιλών τον Λαβακάν.

Η χαρά του Σουλτάνου συνεκίνησε τον ράπτην και διά μίαν στιγμήν ήσθάνθη έντροπήν που ήπάτησε τον γέροντα.

Πρός το βράδυ, ταλαντευόμενος εις το ψωράλογον του Λαβακάν, έφάνη μακρόθεν ο Όμαρ, ο άληθινός υίός του Σουλτάνου. Εκίνει τα χέρια του και εκραύγαζε: «Μη πιστεύετε, μη πιστεύετε τον άπατεώνα, ο όποιος εκλεψε το όνομά μου, το χαντζάρι, μου και το άλογό μου! Εγώ είμαι ο υίός του Σουλτάνου, εγώ είμαι ο Όμαρ, αυτός ο άνθρωπος είναι ψεύστης!»

Και, πηδῆσας από το άλογον του Λαβακάν, έρρίφθη με λύσσαν κατά του ψευδοῦς υιού του σουλτάνου. Ο σουλτάνος και οι περιστοιχοῦντες αυτόν εκύτταζαν με άπορίαν τον νεοφερμένον, μη γνωρίζοντες τί να σκεφθῶν περί αυτού. Ο πανούργος Λαβακάν δεν τ' έχασε. Έσήκωσε τους ώμους και είπε:

— Μη θυμώνης, πατέρα, έναντίον του τρελλού αυτού. Τον γνωρίζω πρὸ πολλοῦ εγώ. Είναι ένας άθλιος παράφρων. Αυτούς πρέπει να τους λυπάται κανείς, όχι να τους τιμωρῇ.

Άκούσας αυτά τα λόγια ο Όμαρ έθύμωσεν ακόμα περισσότερον και ώρησε κατá του πονηροῦ ραπτου, αλλά οι αὐλικοί τον συνεκράτησαν.

— Βλέπω, υίέ μου, ότι έχεις δίκαιον,

είπεν εις τον Λαβακάν ο σουλτάνος. — Ναι, ε άνθρωπος αυτός είναι τρελλός· έπρεπε να τιμωρηθῇ και να εκδιωχθῇ, αλλά άς γείνη το θέλημα σου! Και έκάλεσε τους μαύρους δούλους και τους επρόσταξε να δέσουν τον Όμαρ και αφού τον καθίσουν επάνω εις καμήλον, να τον οδηγήσουν άμέσας εις το παλάτι.

— Ίσως οι ιατροί της αὐλῆς μου του θεραπεύσουν την ροβεράν ασθένειάν του.

Το καραβάνι εκεκίνησε. Όταν οι όδοιπόροι, ύπερον από μακράν περιπλάνησιν, έμδῆκαν τέλος εις την πρωτεύουσιν, η πόλις ήτον στολισμένη με πολυχρόμους σημαίας και χαρποποι όμιλοι λαοῦ προσηγόρευον τον πανούργον ράπτην, πεπεισμένοι ότι αυτός ήτο ο διάδοχος. Εις την πλατείαν ήτο τοποθετημένη πολυτελής σκηνή και μέσα εις αυτήν, επί επιχρύσου θρόνου, εκάθητο η μητέρα του Όμαρ, η σουλτάνα, και άνέμενε με λαχτάρα τον άγαπητόν της υιόν, ο όποιος βρέφος ακόμη ειχεν άπαχθῇ.

Ο σουλτάνος ώδήγησε πρὸς αυτήν τον Λαβακάν και είπε:

— Χαίρου, άγαπημένη σύζυγε. Σοῦ έφερα τον υιόν μας, χωρίς τον όποιον τόσοσν είμεθα στενωχωρημένοι.

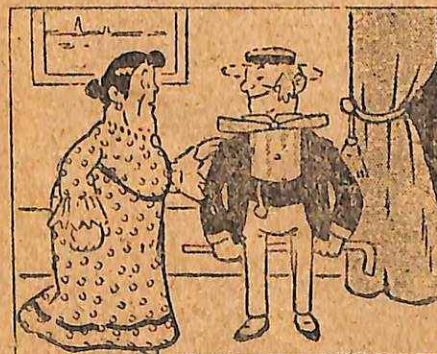
Έκείνη όμως, αφού εκύτταξε τον ράπτην, ανέκραξε μεγαλοφώνως και άποφασιστικώς:

— Όχι, δεν είναι υίός μου αυτός. Το γνωρίζω. Εγώ πολύ συχνά έβλεπα τον υιόν μου εις τον ύπνον μου. Δεν ήτο αυτό το πρόσωπόν του. Όχι, αυτός είναι ξένος άνθρωπος.

— Γυναίκα, οι λόγοι σου δεν είναι φρόνιμοι, άπῆντησε σκυθρωπάσας ο σουλτάνος. Τί είναι αυτά τα ὄνειρα που λές; (Έπεται το τέλος)

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Στη μικρή λουτρόπολι, η κυρία Κανναβά τρώγουνταν τον άνδρα της ότι ήταν πάρα πολύ μόνοι κι' ότι έπρεπε να γνωρισθῶν με κανένα άνθρωπο, για να περνά καλλίτερα η ώρα. — Μία μέρα, εκεί που έκανε το μπάνιο του ο κ. Κανναβάς, είδε κοντά του κι' έναν άλλον «άρρωστο», που του έφάνηκε καλός κι' ευγενής. Για

να ευχαριστήση τη γυναίκα του, άνοιξε μαζί του όμυλία, τον έκαμε φίλο και του έδωσε κηόλα συγνευει για τάπογευμα στην πλατεία. — Α! έκαμα μία πολύ καλή γνωριμία! — είπε ύστερα στη γυναίκα του, κατενθουσιασμένος. — Ελα να γνωρίσης τον καινούργιο μας φίλο να ένθουσιασθῇς και σύ. Πήγαν πράγματι

στην πλατεία. Άλλά φαντασθήτε την έκπληξι και των δυό τους, όταν είδαν ότι ο καινούργιος φίλος του κ. Κανναβά δεν ήταν παρὸς ένας πτωχός σακάτης, χωρίς πόδια, μέσα σ' ένα καροῦτσι, που έβγαλε το καπέλλο του... για να τους γυφίρη έλεημοσύνη!

Λουκιανός Χαροδόντος

Ίδε τον Όδηγόν του ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομη-
τόν. Κεφ. Β'

Μ Π Ο Ρ Α

Τούρανου οι καταρράκτες αστεϊρεύοντο
Βροντερά να κυλούν άγροικά,
Πρός τη Γη, σά μι' άπεραντη θάλασσα
Πού ξεχύνεται σ' Άγνωστο Χάο.

Τά ποτάμια στους δρόμους τους έρημους,
Σά'δουνάβεις, να τρέχουν θωροί
Κοί στην άγρια όρη, σά ροδόφυλλα
Τά λιβάδια άκλουθούν τó νερό.

Λαμπερά, βροντερά τάστρατόβροντα.
Τούρανου σκίζουν τάπειρα πλάτια
Με τυφλώνει τó θάμπος κι' ή λάμψη τους
Και σφαλώ, τρομαγμένοι, τά μάτια.

Όλη μέρα ή μπόρα ακατάπαυστη
Νά πλαντάζει στό δρόμο άγροικώ,
Δυνατή, θλιβερή, και στή σκέψη μου
Έφιάλτην απλώνει κακό.

Ξαναφέρνει τόν πόνο στή θύμησιν,
Άγριώτατον. Πώς νά τόν διώξω;
Ω νά πρόβελνε ξάφνου κι' άπάντεχα,
Σε μιάν άκρη, τó ουράνιο Τόξο!

Πρός τó δειλί, λαμπρά ροδοβάφεται
Τούρανου μιά γωνία μακρινή.
Πάνει ή μπόρα. Σκορπάνε τά σύγνεφα
Και τού Πόνου σπαταίνει ή φωνή!

Νικητής της Αύριον

ΖΑΝ ΚΡΙΣΤΟΦ

(Romain Bolland)

Ό Ζάν Κριστόφ είχε 'στό σάιτι, καθι-
σμένος χάμω, μέ τά πόδια 'στά χέρια του.
Αποφασίζει ότι ή ψάθα είναι ένα πλοίο,
και γύρω τά πλακάκια ένας ποταμός.
Ενόμιζε ότι θά 'πνιγόντανε, αν έβγαине
άπ' τήν ψάθα. Τού φαινόταν παράξενο,
ήταν μάλιστα δυσχερομένης, γιατί οι
άλλοι δεν πρόσεχαν όπως αυτός, περνών-
τας από τήν κάμαρα.

Τραβάει τήν μητέρα του άπ' τήν άκρη
της φούστας της.

Βλέπεις καλά πως είχε νερό! πρέπει
νά περνάς από τήν γέφυρα. Η γέφυρα
είναι μιά γραμμή άπ' τις χαραματιές
πού βρίσκονται ανάμεσα 'στά πλακάκια.

Η μητέρα του περνά χωρίς καν νά τόν
άκούη. Είναι στεναχωρημένος σαν ένας
δραματικός συγγραφέας που βλέπει τó κοι-
νόν νά κουβεντιάζη τήν ώρα που παίζουν
τό δράμα του. Γότερ από μιά στιγμή
δεν τó σκέπτεται. Τά πλακάκια δεν είναι
πιά ή θάλασσα. Είναι έσπλωμένοι επά-
νω, τετονόμένοι σ' όλο του τó μήκος,
τό ηργούν άκουμπισμένο χάμω, και
μουρμουρίζει δικές του μουσικές σύνθε-
σες, πιπιλίζουν τó μεγάλο του δάχτυλο
και σαλιαζόμενος. Είναι βυθισμένος 'στή
μελέτη μιάς χαραματίας μεταξύ τών πλα-
κών. Οι γραμμές καθός και τά πλακάκια
μορφάζουν σαν πρόσωπα. Μιά μικρούλα
τροπύτσα μεγαλώνει και γίνεται ένα λει-
βάδι· είναι βουνά τριγύρω, Μιά σαραν-
τοποδορούσα περπατά· είναι μεγάλη σαν
ελέφας.

Κεραυνός μπορεί νά πέση, τó παιδί δεν
θά τόν άκούση.

Τρισεύγενη

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΦΘΙΝΟΠΟΡΟ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Πετούν τρομαγμένα τά πουλιά, τά ρόδα
ξεφυλλίζουν. τά φύλλα κίτρινα, χλωμά
τρελλό χορό γυρίζουν κι' ό άνεμος σφυρί-
ζει. Και τó παιδάκι κρύβεται στήν άγκα-
λιά της μάνας. Φοβάται τ' αστραπόβροντα
πού παντού τó τριγυρίζουν. Έτσι τελειώνει
κι' ή χαρά όπως τó καλοκαίρι; Πέστε μου
τό γλυκόπιοτο πού μιάς κερνή ή μοίρα,
στήν άκρη είναι φρούακι;

Βουβά είν' όλα γύρω μας. Με τó λευκό
μαγνάδι τά τίλιζε όλα ή φύση. Τό ποτα-
μάκι πού γλυκά μουρμουρίζει, σόφασε τό-
ρα. Σκοτάδι, κρύο, άγέρας. Πούναι τά
χρώματα; Πεδάνας; όλα πάνε;

Γιά δες. Σαν άεράκι έλαφορό νά πνέη
στά κλαράκια. Η μυγδαλιές άνοιξαν
δλόλευκα αστρούλκια, τó χειλόδι χά-
ραξε τρελλούς γύρους κοντά μας. Πάει ό
χειμώνας, έφυγε.

Πέστε μου και της ζωής ή σκοτεινιά
έτσι θά φεύγη; ή λύπη ό πόνος θά περ-
νούν; Τέτοια γαλήνη χαρωπή θά φέρη
ή καταιγίδα;

Τότε ως έλθη ή χειμωνιά, ως έλθουν
και τά χιόνια.

Δέν τά φοβόμυαι! Αυτά θά φέρουν τó
γλυκό κι' εμμορφο καλοκαίρι.

Γκραγιέλλα

ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ

Μάννα, κουνάω! Μές τήν άγκαλιά σου,
άσε νά γύρω πάλι τó κεφάλι.
Ω! ευτυχία για μένα μεγάλη,
νά ξαναγινώσω πάλι τά φιλά σου!

Μάννα, πεινάω! Πάρε τή σακκούλα
στό άσρακο κι' άρρωστημένο χέρι,
και σύρε σαν και πρώτα και καρτέρι,
άπό ψηλά νά σου πετάξουν μιά φετούλα.

Παράλυτος! Τά πόδια νά σηκώσω,
όχι! δεν μπορώ, ό-ό-ό! νά περπατώσα
νά φέρω γιατροικά για νά σε σώσω.

Πεθαίνεις! Προσπαθώ νά σε κρατήσω,
Μά δεν 'μπορώ! Νά, σέβνομαι κοντά σου,
για νά πεθάνω αυτό στήν άγκαλιά σου.

Κόκκινη Γατούλα

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ

«Τί κουτή πού είσαι, καίμένη, νά στε-
νοχωριέσαι πού δε μελέτησες και σ' μιά
φορά και νάνησυχής μ' ή σε βγάλη στό
μάθημα! μήπως τήν προηγουμένη φορά
δεν σε σήκωσε, και μάλιστα πήρες και
καλό βαθμό; Είναι τόσες άλλες πού έχουν
νά πούν μάθημα μήνες...»

Αυτά έλεγα στον έαυτό μου ένθ πήγαίνα
σχολείο, προσπαθώντας νά τόν παρηγο-
ρήσω και νά τόν άφαιρέσω κάθε είδους
άνησυχία! Άλλ' άδίκως.

Φθάνοντας στό σχολείο, κτυπούσε τó
κουδούνι και μπήκα μέσ' τήν τάξη, δ'ήθεν
χαρδωμένη όπως πάντα, ένθ από μέσα
μου ένας Θεός ήξερε τί καρδιοχτύπι είχα.

Σε λίγα λεπτά ήθε κι' ή δασκάλα μέ
τόν κατάλογο στό χέρι κι' άφού κάναμε
προσευχή, έβγαλε μερικές νά πούν μά-
θημα. Τί χαρά, φθηνά τή γλύτωση!

σχεπτόμυνα καταχαρούμενη και κεί πού
άρχισα νά συνέρχομαι και νά οικτείρω
τόν έαυτό μου για τή λιποψυχία μου,
αίφνης άκούω τόνόμιά μου.

Τότε μου ήρθε ό ουρανός σφοντύλι,
καλύτερα ν' άνοιγε ή γη νά με κατάπινε,
τά πόδια μου δε με βαστούσαν πιά, και
όμως έπρεπε νά σηκωθώ νά πώ μάθημα.

Εγώ, πού καλά-καλά 'δεν ήξερα ούτε τί
έχουμε. Τί νά κάνω όμως; σηκώθηκα
θέλοντας και μ'ή, και σύρθηκα ως τήν
έδρα. Άλλ' ένθ ή άλλες πού ήταν πριν
άπό μένα έλεγαν μάθημα και 'γώ συλλο-
γίζόμυνα τήν κουλούρα πού θάπαιρνα, μου
ήρθε μιά εμπνευσία.

Γυρίζω από τ' άλλο μέρος και, μ'ή
στιγμή πού δε με κύταξαν, δίνω μιά
γοσθιά στή μύτη μου, ή όποία, άρχισε
άμέσως νά τρέξη αίμα. Π δασκάλα, ήμα
μέ είδες σ' αυτή τήν κατάσταση, μου είπε
νά πάω έξω νά οίξω λίγο νερό στό κεφάλι
μου για νά πάψη. Έννοείται, ότι δε στά-
θηκα νά μου τó ξαναπή και χαρούμενη
έτρεξα, άνοιξα τήν πόρτα και πήγα στή
βρύσι. Έκει, άφού στάθηκα μιά στιγμή
νά συνέλθω άπ' αυτόν τόν έφιάλτη και ν'
άναπνεύσω τόν άέρα της έλευθερίας, άρ-
χισά τά γιατροσόφια. Φυσικά, δε γύρισα
στήν τάξη, παρά τή στιγμή πού κτυπούσε
τό κουδούνι! ή δε δασκάλα μου, άφού με
ρώτησε αν έπαψε τó αίμα, μου έούστησε
νά ρωτήσω ένα γιατρό, πώς έτσι στά καλά
καθούμενα μ' άνοίγει ή μύτη. Έπειτα
έφυγε, ένθ εγώ πετούσα από τή χαρά μου
και συνέχαιρα τόν έαυτό μου για τó με-
γαλοφύες μου σχέδιο!

Μαρκησία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τήν τάξιν, ό καθηγητής μοιράζει
λαχεία. Οι μαθηται παίρνουν άλλοι δύο.
άλλοι τρία, άλλα καθένας τά θέλει με
διαφορετικούς αριθμούς.

Ό Μίμης, μουσοκοιμισμένος, τούς άκούει
νά λέγουν:

— Δύο διάφορα, κύριε καθηγητά!

— Τρία διάφορα, κύριε καθηγητά!

Και όταν έρχεται ή σειρά του, φωνά-
ζει κι' αυτός:

— Ένα διάφορο, κύριε καθηγητά!

Έστάλη από τó Θαλασσοπούλι τού Στόλου

Ό δ'ιδάσκαλος: — Έξερεις, Μίμη, τί μέ-
ρος λόγου είχε ό βους;

Ό Μίμης: — Όνομα επίθετον, τριγενές
και τρικατάληκτον.

Ό δ'ιδάσκαλος (έκπληκτος): — Μπύ!
και ποιά είναι τά τρία γένη του;

Ό Μίμης: — Άρσενικόν ό βους, θυ-
ληκόν ή αγελάς, ούδέτερον τó μωσχάρι.

Έστάλη από τού Λαεας

Ό Τάκης κι' ό Γοττός έχουν καιρό νά
συναντηθούν. Ό π'ότος:

— Τί γίνεσαι; Σε χάσαμε μήνες έχω
νά σε 'δώ!

Κι' ό δεύτερος:

— Άμ! τί νά πώ εγώ πού έχω νά σε
ίδω χρόνια!

Έστάλη από τού Νικητού της Αύριον

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε Όδηγού, Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

Έστάλη υπό τού Νικητού της Αύριον

		H		
	TI	ΔΟΣ	ΣΙ	
O	ΟΣ	O	ΦΩ	Θ
	PA	ΡΟΣ	MH	
		ΣΑΠ		

Νά, συναρμολογηθούν αί συλλαβαι αυ-
ται, ώστε νάποτελεσθουν τά ονόματα τεσ-
σάρων άρχαίων ποιητών.

β.) Γρίφος

Έστάλη υπό της Ημέρας της Έλευθερίας

				α	α
Οι	υς	υς	υς	κ	ονγ
	υς	υς	υς	α	α

γ.) Διά τούς Γαλλομαθείς

Έστάλη υπό της Χρυσής Καρδιάς
Q** - s* - s'nt - mny**x - s* - m**ch*.

Νάναγνωση τού Φωνηεντόλογου τούτου.

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσανόηποτε ζητημά-
των τού αυτού φυλλαδίου, —συνοδεύονται άπ-
ραιτίτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού
γραμματισμού.

Λύσεις τού Ιου φύλλου

α.) Κατά λάθος έτέθη **P**
ότι ζητούνται ονόματα ή- **GAZ**
ρώων, άντι Έλλήνων ποι- **SAVON**
ητών: Σολωμός, Κάλλος, **DEPOSER**
Βαλαωρίτης, Χρηστό- **EXISTENCE**
πουλος, Βηλαράς.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Είς τήν παράκλησιν της Διπλά-
σεως, τήν δημοσιευθείσαν εις τó
46ον φύλλον (σελ. 370) έσπευσαν
νάνατποκριθούν και οι επόμενοι:

152. Δημ. Γ. Μαντινιώτης, Αθήναι όρ. 6.—
153. Εύστ. Ν. Πιέρρος, Αθήναι > 2.—
154. Έλλάς τών Όνερων, Ζάκυνθος > 5.—
155. Χρήστ. Σ. Παπαπάνου, Αργείοι > 4.—
156. Σπυρ. Ι. Γεωργιάδης, Χαλκίς > 2.—
157. Νεαρός Ντέκετιθ, Κέρκυρα > 2.—
158. Μίνα **, Αθήναι > 10.—
159. Άρχιλαρος **, Αθήναι > 50.—
160. Νικ. Γ. Λουμάκος, Γόθειον > 2.—
161. Άργυρώ Ι. Μιχαήλ, Χαλκίς > 2.—
162. Ίδεώδης Έλλάς (Γ' δόσις), Αθήναι > 5.—
163. Άφροσπεφανωμένο Κύμα, Θεσ/νίκη > 4.—
164. Έπως Βελισσαρίου, Αθήναι > 7.20
185. Φίλιπ. Σ. Λάρδης, Αθήναι > 2.—
166. Κωνστ. Καλλιανιώτης, Βέροια > 1.—
167. Έλλη Α. Φραγκοπούλου, Αθήναι > 3.—
168. Φραγκίσκος Πιστώνης, Αθήναι > 2.—
169. Αφροσπεφής Έλλάς, Πάρος > 4.—
170. Δημ. Π. Χατζόπουλος, Αθήναι > 2.50
171. Άναστ. Γ. Μαρούδας, Αίγιον > 4.—
172. Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Πειραιεύς > 4.—

Πρός όλους τούς άνωτέρω έμφοζώ τας
θεμελίους μου ευχαριστίας. Είναι άξιοι και
γενικής εύγνωμοσύνης, διότι συντελόν εις τήν
διατήρησιν ενός περιοδικού τóσον χρηστικού
εις τήν ελληνικήν νεότητα, επομένως ένός ε-
θνικού έργου, ως παρά πάντων χαρακτηρί-
ζεται ή «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Αθήναι, 58 όδός Εδουάρδου
τίν 12ην Δεκεμβρίου 1917

ΕΙΣ τó προσεχές φύλλον θά προκηρυχθί
ένας νέος Διαγωνισμός, πού θά σάς άρέση πάρα
πολύ. Δέν θά είναι μόνον περίεργος και διασκε-
δαστικός, αλλά και ωφέλιμος. Θά διδαχθούν
πολλά άπ' αυτόν, όσοι θά κοπιήσουν, διά νά
στείλουν άπάντησιν. Άλλο δέν σάς λέγω· κού-
ψτε τήν όρεξί σας!

Έλεγα κ' έγώ: πώς δέν μου γράφει τόσον
καιρό ή Γ ή της Έλλάδος; Έλεγε κ' εκείνη:
Πώς δέν μου άπαντά ή Διάπλασις; — Και τί
ήταν, νομίζετε; Νέ; έγραφε τά γράμματα, τά
έβαζε στό φάκελλο και, άντί νά τά στείλη στό
ταχυδρομείο, τά... έκλεινε στό συρτάρι της!
Έτσι, από άφηρημάδα. Και μόνον προχθές, πού
έψαχνε τά χαρτιά της, σά βρήκε κ' έκατάλαβε.
Μου τó έγραψε άμέσως για νά καταλάβω κ' έγώ...
—Της, στέλνω λοιπόν τά τεράδια πού ζητεί
και έλπίζω νά μ'ην έναγνή από τó άστέρι.

Ψεύτικη Κουκλίτσα και Χαρίκλεια Δ. Δελ.,
πολύ μ' ευχαρίστησε τó γράμμα πού μου γρά-
ψατε μαζί. Έτσι, νά είσθε πάντα άγαπημένες
φίλες. Σας ευχαριστώ από τώρα, πού περιμένετε
τήν Πρωτοχρονιά, για νά μου στείλετε τούς
μυνομαζίδες σας για τήν έπαρκεία. Χαιρετίσματα
στήν Κόκκινη Γατούλα.

Νά, και ή Πεισματάρα, πού έφριψε τó προ-
σπεύον τού φόβου και έρχεται τολμηρά νά τήν
κατατάξω εις τών παιδικών μου κύκλους. Με με-
γάλη μου χαρά, και νά μου γράψη όταν της έ-
πιτρέπουν τά πολλά μαθήματα.

Εγώ δέν έχω παράπονο, Αμύραντε Δόξα:
οί Μικροί Σύλλογοι, πού ιδρύονται καθημερι-
νώς, με υποστηρίζουν με τó παραπάνω. Όχι όλοι
βέβαια, αλλά οι περισσότεροι. Έν τούτοις έλ-
πίζω ότι και οι άλλοι, έχοντες ύπ' όψει τας
περιστάσεις, δέν θ'αρκασθούν εις άρχαιρεσίας και
δημοσιεύσεις.

Έλαδα από τας Πάτρας, τυπωμένον εις κου-
φόν φυλλαδίον, τó Καταστατικόν τού εκεί Συλ-
λόγου Συνδρομητών της Διάπλάσεως. Η Έλ-
πίς. Ωραϊον είναι, και ή σφραγίς ωραία. Ας
ελπίσω ωραία και τά έργα.

Τό Τραγοίδι της Λευτεριάς μου στέλλει νά
δημοσιεύσω ένα γράμμα προς τούς συναδέλφους
του. Δυστυχώς, δέν χωρεί. Άλλά μπορώ νά τό
συνοψίσω: Ό φίλος μας θέλει φέτος μεγάλη
κίνησι, άλληλογραφία περί ενδιαφερόσας, περισ-
σότερα Μ. Μυστικά, περισσότερες Μ. Άγγελίες.
Και επίλεγει: Έγώ φέτος σκοπεύω νά χα-
λάσω τόν κόσμο και σάς προτείνω νά κάμψτε
και σεις τó ίδιο. Ας χαλάσει ό κόσμος λοιπόν!

Διά τήν έπαρκεϊαν, Κωνστ. Δ. Έλευσθ.,
όλα διά τήν έπαρκεϊαν. Δι' αυτό αύξησα και
τας τιμές της συμμετοχής: εις τούς Διαγωνισμούς
τών αγοραστών και τών άνω ψευδώνυμου συν-
δρομητών. Δίκαιον άλλως; τε, άφού και τó ψευ-
δώνυμον τώρα έχει 2 δραχμάς, —τό όποτον, πά-
λιν, έγινε διά τήν έπαρκεϊαν. Τί άλλο ήμπο-
ρούσα νά κάμω, διά νά μ'ην αύξησω υποχρεω-
τικώς τήν συνδρομήν και νά μ'ή στερηθών τός πε-
ρισσότεροι όι όλιγώτερον εύποροι; — Είς τó άλλο
σού άπαντώ, ότι θά δημοσιεύθ η γρηγορά.

Λευκή Περιστερά, σ' ευχαριστώ πάρα πολύ
διά τó έσπασίμα. Δύο συνδρομηταί και δύο
αγοράστριαι είναι μιά γενναία εισφορά! Μα-
κάρι άπ' όλους νά είχα τέτοια!

Τό Παιδί τού Μέλλοντος, από τήν Διαδεδομέ-
σι της Συλλογής: του τών Άσκήσεων, παρέλειψε
τήν λέξιν «μόνος», διότι, καθώς μου γράφει ό
Ίδιος, εις τήν τελειοποίησιν μερικών Άσκήσεων,
έδω κ' έκει, τόν έβοήθησεν ό άδελφός του και
ή μητέρα του. Ίδού μιά μεγάλη εύσυνειδησία!
Άλλος δέν θά έλεγε τίποτε, ούτε θά παρέλειπε
τήν λέξιν «μόνος». Άλλά τó Παιδί τού Μέ-
λλοντος, όχι! μέ τόν λόγον της τιμής του, με
τήν ύπογραφήν του, δέν ήθέλησε νά βεβαιώση
μιάν άναγκήν, ένα ψέμμα, μικρόν, αλλά

πάντα ψέμμα. Έύγε! νά «παιδί τού μέλλοντος»
πραγματικώς!

Σού έστειλα τó βραβείον, Δικέφαλε Δεσφ.
Πραγματικώς, τ' Αποτελέσματα τού Διαγωνι-
σμού Εσπαθώματος μαρτυρούν όλην τήν αγά-
πην πού μου έχουν οι φίλοι μου και εύπορώ,
όπως λέγεις, νά καυχώμαι, ότι κατέν άλλο πε-
ριοδικόν δεν αγαπάται τόσον από τούς συνδρο-
μητάς του!

Αυτόνομε Ηπειρε, με μεγάλη μου χαρά έ-
λαβη γράμμα σου ύπερ' από καιρό. Σ' ευχα-
ριστώ διά τας εύχάς της Τεσσαροκονταετίας.
Άλήθεια, φέτος, δέν σάς είπα πολλά πράγματα
διά τά Νέα τού 1918, αλλά μη νομίζετε ότι
θά εις λιγότερα από κάθε άλλη χρονιά. Απε-
ναντίας έσως, περισσότερα.

Ωραϊας επιστολάς μου έστειλαν αύτην τήν
έβδομάδα και οι εξής: «Άγιοκώστικο. Πην-
μαλίων Κ. Α., Άνδελής Ξανθούλα, Έλευ-
σινωθεΐσα Έλληνοπούλα. Ηώς Βελισσα-
ρίων, Αττική Νύξ, Άρης, Η Φιλομαθής.
Άφροσπεφανωμένο Κύμα (τί χαρά μου πού
έγινε κα! α!) και Φωτεινή Σάντη.— Έξ-
τέλεσα τας παραγγέλεις των και τούς ευχαριστώ
όλους: διά τά καλά των λόγια.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ό κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος με παρακα-
λεί νά ευχαριστήσω έκ' έμέους του όλους όσοι
τόν ηγήθησαν διά τήν όνομαστικήν του εορ-
τήν και διά τήν εισόδον της Διάπλάσεως: εις
τό 40ον έτος, τηλεγραφικώς, ταχυδρομικώς, με
γράμματα, με κάρτας και με ωραιότατα πάν-
τοτε λόγια. Αί όσον ένθαρρύνουν τόν διευθυντήν
μας: αυτά αι θερμά έκδηλώσεις της αγάπης,
εις τó τόσο επίμοχθον—και μάλιστα τώρα—
έργον του!

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

Η Ίδεώδης Έλλάς, έκτός των δώδεκα
άδρών πού ένέγραφε δι' έξόδον της, έκτός των
δύο ως τώρα πενταδράχμων εισφορών της: διά
τήν έπαρκεϊαν, έγγράφει σήμερα ακόμη ένα
άδρον (δρ. 8) και μου στέλλει και τήν τρίτην
της εισφοράν (δρ. 5). Τό καλό μου τó κορίτσι!
Με τί λόγια νά τό έπαινέσω διά τά εύγενή του
αίσθήματα και νά τό ευχαριστήσω διά τας τό-
σας θυσίας και τήν τόσην αγάπην; Πόσο πρέπει
νά είμαι υπερήφανη πού έχω τέτοια παιδιά!

Ό Έλλην τού Όλύμπου μου γράφει:
«Σού στέλλω προσωρινώς 1 δρ. διά τήν έπαρ-
κεϊαν και σου εύχομαι κι' εγώ νά εκδίδεσαι επί
σερράν πολλών έτών, διά νά μ'ή στερηθώμεν τήν
ωφέλιμον ύλην σου. Βίβαι πηγή άστείρευτη
καλωσύνης και τρυφερότητος. Τό καλοκαίρι
μάς δροσίζει και τόν χειμώνα μ'ή ζεσταίνει
με τή γλυκερά σου συντροφιά.»

Η Έλλάς τών Όνείρων: «Τό ποσόν
πού σου στέλνω είναι βέβαια ελάχιστον» (δρ. 5;
έ, όχι! καί τόσον ελάχιστον...) αλλά για τώρα,
δυστυχώς, δέν μπορώ νά σου στείλω περισσό-
τερα. Σού ύποσχομαι όμως, ότι ή μ'οναμάς
μου θά είναι δική; σου. Τί άγάπη!
Δι' άλλα αποσπάσματα — κ' είχα φυλάξη
τόσα!—δέν υπάρχει σήμερα τόπος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν τήν εβδομάδα έλαβα τά εξής:
«Καταίγες. — Ζοφερά Νύξ. — Έρωτισμοί
Έλληνοπούλας» κτλ. — «Άνθρωποπονητικό-
λεμος». — «Κρότα 'δω». — «Συντριβή». —
«Υμνος». — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα
διά τούς Έδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνασχεύεται,
αν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος δρ. 2.
Τά έγκρινόμενα ή άνασχεύμενα ισχύουν μέχρι τής
30 Νοεμβρίου 1918. Όσα συνοδεύονται από Α ά-
νήκουν εις άνόρη, και δσα από Κ εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Κόρη της Ρομύλης,
α. (!); Έλληνικό Φιλότιμο, α. (ΚΧ).
Σφίγξ, α. (ΑΒ). Έλληνική Λαβεντιά, α.

(;);. Εὐέλπιδος Ἑλλάς, ἄ. Γυνὸς τοῦ Ἰοκίου, ἄ. (IN). Ἀναπλιώτικο Ἀεράκι, ἄ. (ΣΑ). Τελευταῖος Παλαιολόγος, ἄ. (IK). Αἰθεροβάμων, ἄ. (BA). Πτωχὸς Φιλομαθής, ἄ. (XK). Εὐή της Μάνας, ἄ. (ΘΞ). Ἀπολιώτικο Τριαντάφυλλο, κ. (†). Καλαμπουράκι, κ. (KM). Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης, ἄ. (NK). Δὸν Κιχώτης, ἄ. (KM). Μαραθονομάχος, ἄ. (ΔX). Ἀναπλιώτικη, ἄ. (ΔΔ). Ἀττική Νύξ, κ. (ΕΞ). Ὁραία Λιβαθιά, ἄ. (HK). Προσφύξ Μικρασιώτης, ἄ. (KA). Θριαμβευτὴς Κορσικάνος, ἄ. (HO). Κύμα της Σαλαμῖνος, κ. (Δνίς Σ). Πεταχτή Μελαγροπούλα κ. (ι). Ἀγνή Καμέλια, κ. (I). Προσφίλης Ἀνάμνησις, κ. Ζιζάνιον Γυμνασίον, ἄ. Χρυσωμένη Ἀνατολή, κ. Ψωφιδεύς, ἄ. (ΘΣ). Ἀνατέλλουσα Σελήνη, κ. (MM). Λευκή Χελιδὼν, ἄ. (KK). Καβουρομάνα, κ. (EM). Κουμμένο Ἰδανικό, κ. Κυματοδαμένος Λευκάτας, ἄ. (NK). Προμηθεὺς Δεσμώτης, ἄ. (HZ). Ρόδου Ἀγνή, κ. (MM).

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων, εἰς τὸ προσέχεις, ἐλλείψει χώρου σήμερον.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: — ἡ Ἑλλάς τῶν Ὀνειρῶν (0) μὲ Τριεὺγεννη, Ἰδιότροπην, Μονόκριβην, Σπινθήρα της Ἐλευθερίας, Τραγοῦδι της Λευτερίας, Ἑλληνικὴν Αἴγλην, Χανουμάκι. — ὁ Τελευταῖος Παλαιολόγος (0) μὲ Ρωμαῖον Ὑπατον, Δαφροστεφανωμένον Ἡρώα, Τριεὺγεννη Ἀσιγγάναν. — ὁ Διάβολος Σουδάτος (0) μὲ Μεγάλην Ἑλλάδα, Λευκὴν Καμέλιαν, Ἀνθισμένην Γαζιάν, Μαρκησίον, Ἡρώα Βελισσαρίον, Γαζιάν, Φιλόπατρον Ἡπειρώτην. — ὁ Ἀρισταρχὸς ὁ Σάμιος (0) μὲ Τραγοῦδι της Λευτερίας, Κόκκινην Γατούλα: — τὸ Δοξασμένο 21 (0) μὲ Ἀφροστεφανωμένο Κύμα, Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Ἀργιάν Τσιγγάναν, Νύβην, Λοδοῖον Ἰππον, Ἀριανίν. — ὁ Ἄρης (0) μὲ Παγκόσμιον Ὀνειρόν. Σπινθήρα της Ἐλευθερίας, Νεράϊδαν τῶν Ἀνθέων, Πειρακτικόν, Ἑλληνόπουλο, Ἀλκην, Φρέντον, Φαίδραν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀγν, (Ἑλαδα, εὐχαριστῶ ἀπαντῶ ναι καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις) Ὀνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἄρχισαν νὰ τυχωῦν, τὰ δύο προσηγόμενα φύλλα, διότι δὲν εἶναι ἡλεκτροϊκὸν ρεῖμα τὸ τυπογραφικὸν καὶ τὸ πρωτό) Ἰριδα (ἡ δὲ εἶδος!) Νικηφόρον Σίφος (τὸ ἐπιδόθησα ἔσπετα, εὐχαριστῶ) Ἀλέξανδρον Τάσσοι (ποῦ μοῦ γράφει ὅτι τὸ Παρίσι, δεῖ ἐκεῖ δὲν αἰσθάνεται κανεὶς τὸν πόλεμον ἀπὸ φαγὶ καθόλου) τρεῖς λοιπὸν ὁ φίλος μας!) Ἀρισταρχον τὸν Σάμιον (εὐχαριστῶ πολλὰ διὰ τὸ ξεσπάσμα) Ναντοπαῖδα της Δόξης (μποροῦσε νὰ γίνῃ, ἀλλὰ ἔφθασε ἀργά ἡ ἐπιστολή σου) Ἀν. I. Ἰσσο. (εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσπάθειαν) Κ. Α. Κορ. (δὲν πιστεύω νὰ εἶνε κακὸς οἰωνός! μὴν ἔχεις προλήψεις;) Κονστ. Παπαδημ. (αἱ λύσεις τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων, καὶ μόνον αὐταὶ γράφονται εἰς ἰδιαίτερον χαρτί διὰ δασεὶς τὸν Ὀδηγόν) Ταυρομάχον (ὅχι, δὲν ἔλαβα) Τριανταφυλλῶν Διολάκι (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ) Χουσόμαλλον Δέρας (χρῆμα τὸν κόπο I δὲν δημοσιεύω Μαγικά, Εἰκόνες, καὶ μάλιστα μὲ μοῦλοι) Τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο (νὰ περιμένῃς τὴν προκήρυξιν) Ἐνδοξὸν Μιλιτιάδην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔσπετα) Ἑλληνικὸν Παιῖνα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πειρακτικόν, Γενναῖον Πρόσοκτον, Παγκόσμιον Ὀνειρόν, Αὐτοκράτ. τριαντὸν Βυζαντίου, Ἀνθὴν Δουμάκη, Νίαν κλπ. κλπ.

Ὁραῖαν Λιβαθιά, Ἀόντα της Χαίρωνείας. Ἑλληνικὸν Θοάμβον (ἔσπετα). Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11ην Δεκεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσέχεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀντισειν Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δечатὶ μέχρι τῆς 11ης Μαρτίου

23. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτό μου γιὰ ὅλα σὲ ρωτᾷ,
Τὸ δεύτερό μου δὲν σὲ συνιστᾷ.,
Καὶ τ' ὅλο μου θὰ πάρῃς... γιὰ βραβεῖο,
Ἀνίσω; ἀτακίης στὸ σχολεῖο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

24. Στοιχειόγραφος

Εἶμαι μία μετοχὴ
Ῥήματος πολὺ κοινοῦ
Ἄν ἐν γράμμα ἀφαιρεθῇ,
Ἄπ' τὴν Ἀφρικὴ Θεοῖο
Νὰ βρυγῇται θάκουσθῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Πατρίδος
25. Μεταγραμματισμός
Εἶμαι πρᾶγμα φυσικόν,
Μετεωρολογικόν.
Ἄν μ' ἀλλάξῃς ἐν γράμμα,
Νησί κάποιον ἑλληνικόν
Θὰ προβάλλῃ ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

26. Μωσαϊκὸν

Γάλλοι, Γερμανὸς καὶ Σέρβοι,
Πορτογάλος καὶ Ἰσπανός,
Τούρκος, Ἀγγλός, μαζὶ Ἑλλήν,
Ἰταλὸς καὶ Ὀλλανδός,
Ἀπὸ ἑνὸς τῶν δανεῖζον
Κι' ἄλλον ἑνα σχηματίζου.

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Σπ. Καραντζῆ

27-31. Μαγικὸν Στοιχεῖον

Τὴν ἀνταλλαγὴν τριῶν κατὰ σειράν γραμμάτων ἐκάστης, τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς στοιχείου τῆς φύσεως, ἐκ τριῶν ἐπίσης γραμμάτων ἀποτελούμενον καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἡμίμοος, τοπίον, Σκῆρος, κισσός, οκιά,
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

32. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τάριχά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου:
Ἄκων, ἐρηγόρησις, ράδιον, πεδιάς, ὕψος, πορθμός, πρόσκαιρος.

Ἐστάλη ὑπὸ Λουλουκᾶς Σ. Κουβαρῶ

34. Μικτόν

ν - νς - πς - ει - η - ε - ε - ε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκίπισσας τῶν Δολλαρίων

35. Γρίφος

	λ	λ	λ	λ	λ	
	λ	λ	λ	λ	λ	
	λ	λ	λ	λ	λ	
	λ	λ	λ	λ	λ	
	λ	λ	λ	λ	λ	
	λ	λ	λ	λ	λ	
	λ	λ	λ	λ	λ	

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοκράτου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IH'—18]

1821 ΙΕΡΟΣ ΑΓΩΝ

Εμπρός, ψηφίστε ὅλοι τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα.
Ποῦ ἔδωκε στὸ ἔθνος τῆς νίκης τὴν κορδὴν.
—Κανείς, κανεὶς δὲν θ' ἀρνήθῃ τὴν ἑξῆς του
νὰ δώσῃς. — Μὲ νίκη καὶ μὲ τροπαιὰ τὸ ἔθνος
νὰ στεφανώσῃς.

1912—13—17 ΙΕΡΟΣ ΑΓΩΝ

IH'—19

Ἀν ἀγαπᾶτε τοὺς ἀνθρώπους, θέλετε
τὴν Εἰρήνην. Ἀν θέλετε τὴν Εἰρήνην,
δὲν θὰ ὑποστηρίξετε τὴν ΕΛΛΑ
της;

[IH'—20]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[IH'—21]

Ἀδέρφια! Ποῖος ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸ
σύμβολον ὅπου ἀνέδειξε τὴν μητέρα μας, τὴ
γλυκεῖά μας Ἑλλάδα. Ἀπὸ ὅλους, σᾶς παρακαλῶ
μὴ λενκὴ ψῆφο. — **ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ ΣΙΦΟΣ**, ὑποστηρίζομενον ὑπὸ τοῦ κρατιστάτου
Συλλόγου τοῦ Ἀ. Γυμνασίου Πατρῶν.

[IH'—22]

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ, μεθ' ὑπερεκατὸν ἀφωσιωμένων
ὁπαδῶν μου θὰ ὑποστηρίξω τὸ
ὠραιότατον ψευδώνυμόν σας:

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Με πολλὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην. — **ΜΟΥΡΙΖ**

[IH'—23]

Εκ μέρους τοῦ ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΥ [ΜΑΡ-
ΜΑΡΩΜΕΝΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ], μέσῳ
τῶν χαογόνων τοῦ Ἀπείρου ἐκτάσεως, διαβι-
θάξω πρὸς τὸν ἐν Λεμεσῷ τῆς Κύπρου σύλλο-
γιν τῶν **ΔΝΙΚΗΤΩΝ** τοὺς ἀδελφικοὺς μου
ἀσπασμούς... **ΜΠΟΥΧΑΒ**, ὁ ἐξ ἀπορρήτων
τοῦ Πανηπειρωτικοῦ συλλόγου «**ΝΕΑ ΕΛ-
ΛΑΣ**».

[IH'—24]

ΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[IH'—25]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

Ἰδρύθῃ σύλλογος σκοπῶν τὴν ὑποστήρηξιν
τῆς Διαπλάσεως διὰ τοῦ ξεσπαθώματος, τοῦ Δη-
μοψηφίσματος κλπ. Ἀναμεινέται ἐκπλήξει. Ζη-
τήσατε ἀντιπροσωπείαν. Ἀπευθυνεὶν κ. Ἀντ.
Δελιγιάννην, Σωκράτους, 53, Ἀθήνας. Συν-
δρομή: Μηνιαία 40 λεπ. Τρίμηνος 1,20.

[IH'—26]

Ἀλε! Ψῆφο! Ψῆφο! Ψῆφο! Ψῆφο! στὸ
ΙΝΔΑΛΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

[IH'—27]

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

(Βραβεύει στὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1916)
Ὑποψηφίσις Δημοψηφίσματος τοῦ 1917
Ὑποστηρίζομενος ὑπὸ τοῦ πένουσι πρωτεύσαν-
τος **ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩΔΟΥΣ**, Ἀρχηγοῦ
τῆς Σιδηρᾶς Συμμαχίας!

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 8—13 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΑΙ: Ζᾶχ. Σπένδης, Ὁσκ. Α. Μπάου
μαν, Κλάρος Μπάουμαν, Π. Α. Καρβατσούλης,
Γ. Τσαγκαρόν, Ἑλληνικὸν Φιλότιμο, Σπ. Γ. Δη-
μετρίου, Ἀγγελικὴ Φλουδοπούλου, Α. Ν. Τζωρ-
τζῆς, Π. Θαλασσινός, Νίκη Κωστοπούλου, Ἰω.
Κ. Σπυριδίου, Σπ. Γιωτᾶς, Ἰωάν. Γ. Κου-
λουριώτης, Εὐάν. Γ. Μωραῖτης, Ἰωάν. Σταλο-
ύρης, Μεν. Κ. Στυλιανίδης, Ἰω. Φ. Γενεράλης,
Περ. Ἀντ. Μοιραῖος, Σωκ. Ν. Μαρμάκης, Φωνή
τῆς Πατρίδος, Χρ. Τανανάς, Μιχ. Παλιγγίνης,
Ἰω. Σ. Παπᾶς, Μ. Γ. Καραυῆτης, Κ. Ν. Κων-
σταντῆς, Ἀδ. Κατσουρίδης, Ἀντ. Β. Μιχούρας,
Ἰω. Α. Μπουλάκης, Γ. Οικονομοπούλου, Γ. Κα-
κούρος, Β. Κακούρος, Μ. Γ. Κορνάρος, Θεόδ.
Κουτίνης, Δ. Γ. Δημετρίου.

ΒΟΛΟΥ: Ἰω. Α. Καραγιάννης.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Α. Στανιόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Κατὶνα Ἀγγελοπούλου, Ἑλένη
Παντιοπούλου, Χαριτὴν Ἀγγελοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀθανάσιος Γ. Ράλλης, Γ. Γκο-
βερῆς, Ψωφιδεύς, Ἰω. Γ. Σπυριδίου, Ἰωάν.
Εἰστός, Ἀρσένιος, Σπ. Μαρᾶς, Α. Περικονάκης,
Γ. Γκοβερῆς, Σ. Β. Βαλασινίδης, Ἰω. Α. Κα-
λαμάς, Ἠλ. Α. Παπατέρας, Γ. Κ. Στασινα-
κης, Εὐάν. Κ. Στασινακίης, Προδ. Κ. Βέγκος.

ΠΥΡΡΟΥ: Α. Κ. Παπαγιολάνης (δὲς), Παν.
Στασινακίης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Ζαβιάνος, Ἰω. Ζ. Βασιλείου,
Κ. Ε. Καραναστάσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσων τῶν ἀποστέλλω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐκλογίσθησαν οἱ δέξαι τρεῖς:
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΤΖΩΡΤΖΗΣ ἐν Ἀθήναις, Κ.
Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΝΤΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ Δ. ΠΕΙ-
ΡΟΥΝΑΚΗΣ ἐν Πειραιῶν, οἱ ὅποιοι ἐνεργώρη-
σαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.